

lühha sita, ja se läbbi tublik simehheks sawad. Lihhonik mõistis agga wähhe Eesti keelt, mõistis waewalt neid sanno vasto räfida, mis härja ostmisse jures tarvis; agga mis talle rägiti, fest sai jubba arro. Nenda sai ta küll arro, et Mats omma poega ta tenistuse pakkus, sai fa arro, kui Mats küssis, mis iessand fa palgaks lubbab. Tal olli hea meel, fest tal olli poissi häddast tarvis ja ütles ni kui olli öppind: „Minno luppab sinno poega lühha iffa päiw süa, ja annab temmal palse peäle fassifüümme tisjä rubli ja nahka taggas. Sinnule luppab minno täenna andma paar napso su pedde.“

Lihhonit läks teise tubba, seuba sinnitusseks napstoma. Ügga Mats laddus kui tuul, — kes teab misspärrast? wist et isse tänna su-pihta ei tahtnud sada, eht ei olnud tal melepärrast, et poega nahla taggasipästuti.